

Nieuwsbrief 14

Stadsboerderij Caetshage



Hier is 'ie dan weer, onze winternieuwsbrief, nog net voor de kerst. Voor velen breekt de vakantie aan. Even bijkomen van de dagelijkse drukte. Hoewel de periode rond de kerstdagen en de jaarwisseling ook heel vol kan zijn. Met bezoek, activiteiten en soms ook met allerlei klussen. Aan de slag met allerlei dingen waar je anders niet aan toe komt. Wat je plannen dan ook zijn, we hopen dat je tijd kunt vinden om lekker even te gaan zitten –al dan niet bij de kerstboom- en te genieten van onze verhalen en foto's.

Voor iedereen fijne feestdagen, een goed begin van het nieuwe jaar en veel leesplezier!

AGENDA WINTER 2019:

Dinsdag 24 december:

Smeedworkshop
12.30-14.30 uur

Dinsdag 24 december:

Winkel open tot 15.00 uur
Pakket halen tot 20.30 uur
Vers brood

Woensdag 25 december:

Winkel dicht

Zaterdag 28 december:

Winkel open, geen brood

Dinsdag 31 december:

Winkel dicht, wel pakketten

Woensdag 1 januari:

Winkel dicht

Zaterdag 4 januari:

Winkel open, weer brood

Vrijdag 10 januari,

Caetskeuken

Zaterdag 11 januari:

Inleveren kerstbomen

Wintermarkt

Wat een heerlijke wintermarkt hebben we weer achter de rug! Veel kraampjes met leuke producten, fijne muziek, lekker eten en een gezellig terras. En het weer hielp ook weer prima mee, tussen twee natte dagen in. De



huurkerstbomen vlogen weg en we hebben weer genoten van al die manieren waarop de kerst-bomen werden vervoerd: in de fietstas, op de wagen getrokken door Hjerkin, per kruiwagen of in een bakfiets.

Een kleine fotorapportage om nog even na te genieten!

IN DIT NUMMER:

Wintermarkt
Maak kennis met ... Marga Krimp in de veestapel
Woeste knollenvrouwen
Nat
Smeden
Kerstlunch



Caetshage 1
4103 NR Culemborg
www.caetshage.nl

Maak kennis met ... Marga

Marga is zo iemand waarbij je geen moeite hoeft te doen om iets van haar te weten te komen. Ze vertelt graag en neemt geen blad voor de mond, niet over en tegen anderen, maar ook niet over zichzelf. Mocht de burgemeester dit stuk lezen, dan weet hij nu wie toch die vrouw is die hem steeds vraagt wanneer ze weer op het stadhuis mogen komen eten.

Zo'n drie jaar werkt ze nu bij de zorgboerderij. Op donderdag- en vrijdagochtend en later is daar ook de maandagmiddag bijgekomen. "Eerst koffie", zegt ze. Want ze komt als de koffiepauze begint. De koffie moet wel in een blauw of paars kopje. Anders drinkt 't niet lekker. Met een koekje erbij, om lekker in de koffie te soppen. Op maandag start haar werkmiddag met soep. "Alleen als ze lekkere soep hebben tenminste. Want sommige soep is zo muf." Marga is graag in de keuken. Ze helpt Hilde mee met het maken van appelmoes, jam, de afwas of met schoonmaak. "En een beetje vervelen, dat doe ik ook graag." Ze voegt eraan toe: "Ik heb een humor die niemand snapt". Misschien zijn er toch best wat mensen die haar humor wél begrijpen, want er wordt bij Caetshage vaak gelachen als Marga in de buurt is. Ze houdt wel van een lolletje. "Maar thuis ben ik verdrietig. Dit is alleen mijn buitenkant. Soms komen er tranen, maar ik weet niet waarom".

Marga kwam bij Caetshage om te 'socialiseren', nadat ze na een hartstilstand 3 maanden thuis in bed lag. Ambulant begeleiders van Maatman Zorggroep trokken haar er uit. "Ik ben gegroeid afgelopen jaren, uit mijn comfortzone gestapt." Ze komt meestal graag naar Caetshage, maar soms heeft ze een slechte dag. "Ik kan in het algemeen met iedereen hier overweg. Maar als 't botst laat ik dat goed merken." Als ik haar vraag naar de toekomst zegt ze: "Ik wil hier graag blijven komen. Maar dat ligt aan de gemeente of dat mag. In de maatschappij bij een 'gewone' baan maak ik iedereen gek. Ik denk niet dat dat nog lukt."

Haar huis is haar rustpunt. Ze is er graag. Ze heeft het helemaal zelf ingericht. Daar is ze ook trots op. "Het is een druk huis, maar dat ben ik zelf ook", lacht ze. "Voor mij is het een warme deken." Ze vindt het belangrijk om TV te kijken. "Ik moet alles bijhouden, niet wereldvreemd worden en ik wil overal over mee kunnen praten." Als je Marga hebt ontmoet dan weet je dat ze daar goed in slaagt! In januari wordt ze voor de derde keer oma. Sowieso is het wel fijn als het januari is, dan zit de vakantie er weer op en is alles weer normaal. Een vakantie zonder zorgboerderij en zonder begeleiding is niet iets om naar uit te kijken.

Als Marga in de put zit kan ze terecht bij haar buurvrouw. "We helpen elkaar. Ik heb haar opgevangen toen zij in scheiding lag. Ze is Marokkaanse, ik durf haar alles te vragen, ook over het geloof bijvoorbeeld." Marga gelooft zelf in alle geloven, ze haalt uit elke religie het beste. "Er zit geen slechtheid in de geloven, dat maken mensen er zelf van". Zo heeft ze veel Boeddha-beelden in huis. "Van waar ik ook kom neem ik een veer mee. Die offer ik aan de Boeddha." Ze heeft wel wat met vogels. Ze geven haar informatie en wijzen haar de weg. Ook is ze verzot op zwanen. Ze heeft er wel eens een ongeluk door gekregen. Ze was toen zó op de zwanen aan het letten, dat ze zelf tegen een paaltje aan reed.

Misschien kom je Marga wel eens tegen in haar rode Ferrari (een 45 km minicar). Grote kans dat ze jou niet ziet, want ze heeft al haar aandacht nodig voor het rijden. Maar wil je toch even naar haar zwaaien?

Gerda



Krimp in de veestapel

Het zijn zulke leuke dieren, maar toch hebben we besloten voorlopig geen varkens meer te houden. We merken dat er steeds minder vlees wordt gegeten. Vooral het varkensvlees is niet meer zo in trek. Eigenlijk een goed teken! De kosten wegen niet op tegen de opbrengsten en dan schuiven we de arbeid maar even onder de noemer 'hobby'. En dan braken ze ook nog wel eens uit, vooral als we weg waren. Niet fijn als je in de Ardennen aan een rots hangt en een berichtje krijgt dat de varkens op de Rijkstraatweg lopen.

Het land omwoelen deden ze goed, vooral de groenbemesters. Rondom het nachthok en de voerbak ontstond wel vaak een enorme modderpoel die de bodem niet ten goede kwam. Nu in dit natte tijdperk ben ik zo blij dat er geen varkens op het land lopen, met hun kleine pootje die als prikkertjes diep wegzakken in de natte klei.

Zelf eet ik geen vlees en ik heb in de loop der jaren steeds meer last van intense rouw als de varkens weg gingen. Het beeld dat ze zo blij en onwetend op het veld rondhuppelen, de veekar inlopen en wij bepalen dat er een einde aan komt. Ik bleef maar op de klok kijken, zeven uur, nu zullen ze wel dood zijn, pfff. Het lege hok, de nog verse drollen en voerresten, leegte, gemis. Waarom doe ik dit eigenlijk nog? Het is beter dit proces aan anderen over te laten, ik wil het eigenlijk niet meer.

Bij de schapen is het anders. Op een aantal percelen kan vanwege de inrichting en bodem alleen gras groeien. Het is heel handig en nuttig dat de schapen het gras daar opeten. Dit geldt ook voor de boomgaard bij de watertoren waar ze het riet kort houden. Een natuurlijkere en ruimtelijkere omgeving, dat past me beter. Ze leven in kuddeverband, hebben mijn persoonlijke, dagelijkse verzorging niet nodig en zijn behoorlijk onafhankelijk. Daardoor hebben we een andere, afstandelijkere verhouding. Dit geldt min of meer ook voor

de kippen. Ze hebben alle ruimte, pikken vele schadelijke insecten weg uit het kleinfruit. Daarbij komt dat we de eieren eten en niet de kippen.

Naast het stoppen met varkens hebben we ook het moeilijke besluit genomen de pony's Ceaser en Hjerkin weg te doen. Het landwerk blijkt voor Hjerkin alleen te zwaar. En alleen recreatief was niet de bedoeling. Het ontbreekt de meerdere verzorgers ook aan tijd. Er zou veel meer mee gedaan kunnen en moeten worden. Nog meer mensen erbij betrekken vraagt weer zoveel organisatie. Voor de zorgboerderij blijken de pony's toch wat onberekenbaar en nu in de nattigheid de drollen uit de uitloop scheppen is geen pretje. En we hebben eigenlijk te weinig land om ze in dit soort natte periodes ruimte te kunnen geven. Dat heeft wel de doorslag gegeven. Ze vertrappen de schapenweides snel en we willen het gras sparen voor de laatste drachtweken en lammertijd. Nu staan ze steeds op stal. Daar wordt niemand blij van. Extra kosten aan voer, stro, dierenarts en hoefsmid. We gaan op zoek naar een betere plek voor ze, waar ze niet alleen zijn, ruimte in de wei, en waar veel met ze gedaan wordt. Mocht u een tip voor ons hebben, laat het ons weten!

Boudien



Woest worstelende knollenvrouwen,
dat zijn wij,
met kleiknibbels en verwaide haren.
We werpen ons ter aarde als wilden.
Trekken met ons hele lijf aan de
knollen en scheren met ons
vlijmscherpe mes langs de wortels.
Die dan knetterend losbreken
van de vastgezogen resten.
Het lukt niet anders dan erbij te
schreeuwen,
jaah, oahw, ha, tsjakka!
De volle kisten hijsen we met een
kreet omhoog.
We glijden en glibberen met ons
zware laarzen,
eindeloos door de bagger richting
kuubskist.
Dof geplof, die zitten erin, nog een
paar honderd te gaan...

Boudien

Nat

Het is bij ons glijden en glibberen op het moment. Zelfs op sommige openbare paden glij en glibber je dat het een lieve lust is. Er is veel hemelwater gevallen, maar we veroorzaken het ook zelf. Het vele verkeer van onszelf, onze dieren en recreanten drukt alle zuurstof uit de klei. Na regen blijft al het water liggen. Eén keer eroverheen en het is bagger. Waarom is het nu erger dan andere jaren?

Klei is gauw te nat, waardoor je het onherstelbaar kapotrijdt. Of het is juist te droog, waardoor het onwerkbaar wordt. Er zijn dus beperkte periodes (weervensters) waarop we bewerkingen kunnen doen of oogst kunnen afvoeren. Soms moeten we in korte tijd veel groundbewerkingen doen. En soms lukt dat net niet. Dat is dit jaar het geval. Tijdens veel neerslag een enorme oogst van bieten, wortels en knolselderij, die we handmatig van het veld moeten dragen naar een 'verblubberd' trekkerpad. Er is ook nog een heel andere oorzaak die te maken heeft met de kool-



galmug. Deze mug veroorzaakt 'draaihar-
tigheid', waardoor de meeste kolen on-
verkoopbaar worden. Door geen
zomerkolen meer te telen ontlopen we
voor een groot deel de vluchten van deze
mug. Dus in de zomer geen witte-, rode-,
bloemkool en broccoli meer. We telen
nu bijna alleen nog winterkolen: spruiten,
boerenkool, late bloemkool, broccoli,
romanesco, spitskool, savooie- en win-

terkool. Daardoor rijden we echter meer in de herfst en winter op het land dan voorheen.

Een derde oorzaak ligt in het klimaat. Doordat wij minder strenge winters ervaren kunnen we in principe langer doortelen. Ook dreigt de vorstwerking bij het spitten/ploegen wat weg te vallen. Boeren kiezen daarom vaker voor bodembedekking door de winter heen in de vorm van groenbemesting of een winterteelt. Ook dat betekent dat we meer op het land rijden.

De klimaatmodellen voorspellen voor ons meer neerslag. In 'de Streek' in Noord-Holland waar van oudsher veel kolen worden geteeld gebruikte men vroeger rails op het land. Het lijkt weer die kant op te gaan met robotisering, inzet van rupsbanden, vaste beddenteelt, verbreding van trek-
kers van 1,50 naar 3 meter en inzet van GPS-werktuigdragers op vaste rails in percelen. Boudien dacht nog aan een hovercraft, maar voorlopig glibberen we nog rond in de natte brij.

Todd



**Workshop
Smeden**

24 december

Caetshage

12.30 - 14.30

Mail naar: **€ 47,50**
p.p

vuurvanverandering
@gmail.com



Ok, het heeft een hoog rollatorgehalte, maar dat kan ons niets schelen. We zijn reuze blij met deze elektrische kruiwagen. Hij trekt ons echt uit de blubber. Want met de ramenwage lukt het gewoon niet meer.

Kerstlunch



Vanaf het eerste uur hebben we een kerstlunch op Caetshage. Sinds een jaar of zeven is het een traditie geworden om boerenkool-prei stampot als kerstlunch te maken, met jus van Boudien en warme appelkruidel met citroenvla toe.

Lydia schilt en snippert altijd de appels en doet dit zelfstandig. Daardoor kunnen Elly en ik aardappels schillen en prei snijden en schoonmaken. De boerenkool was dit jaar gelukkig door de 'versnipperaar' gehaald. Na anderhalf uur stonden er twee grote pannen op het fornuis met 11 kilo aardappels, boerenkool en prei erin.

Heel toepasselijk werd er buiten prei gepeld, naast een gezellig kampvuur. Het is erg fijn om op zo'n dag gewoon aan het werk te zijn.

Dit jaar zaten we met 20 mensen aan tafel, een record aantal. Wie de keuken van Caetshage kent, zal vanzelfsprekend denken "hoe kan dat nou?" Maar ... het is ons echt gelukt, met de buitenbanken en ... een beetje 'indikken'.

Hutjemutje zaten we aan tafel. Voor de vleeseters onder ons lekkere rookworst van de Bruin en voor de vegetariërs heuse vega-rookworst. Veganist Oscar bakt, ook traditie, zijn eigen gerookte tofu als er een pit op het fornuis vrij is.

Niemand valt elkaar lastig met de keus van zijn rookworst, er is respect voor elkaars keus.

Marga roept ieder jaar: "dit is toch geen kersteten" en "ik kom voor het toetje en de gezelligheid". En gezellig dat is het, ieder jaar weer. Wat hebben we toch een gezellige club met mensen, van allerlei pluimage. En stiekem vindt zelfs Marga de stampot met rookworst lekker.

Trouwens heerlijk om na de maaltijd gewoon weer met z'n allen aan het werk te gaan en een opgeruimde keuken achter te laten.

Nog een dag gewoon aan de slag, dan de feestdagen en op naar een nieuw jaar!

Fijne feestdagen, Hilde

